

Άγία Άννα

Έτος 16° † Α' - Β' Τρίμηνο 2013
Τεύχος 108°

Η ἌΚΡΑ

ΘΒΣΛΣΤΔΞΣ

ΤΑΠΕΪΝΩΣΙΣ

ΧΡΥΣΟΜΟΣΤΟΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΠΑΤΗΡΩΝ ΑΓΙΩΝ ΔΕΚΑΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΨΑΛΜΟΣ 88°

Τριμηνιαίο περιοδικό
 Ίερού Ναού
 Αγίας Άννης Κατερίνης

**Μέ τήν Εύλογία
 του Σεβασμιωτάτου
 Μητροπολίτου μας
 κ. Άγαθονίκου**

Ύπεύθυνος:
 Άρχιμ. Διονύσιος Δ. Γκόλιας

Διεύθυνση:
 Ίερός Ναός
 Αγίας Άννης Κατερίνης
 Τ.Κ. 601 00

Τηλ. και φάξ:
 23510-26207

Ίστοσελίδα:
 www.agiaanna.net

email:
 agiaanna1@yahoo.gr

Έκδοτική Παραγωγή

CAITHE

Τηλ.: 210-34.76.090

Τό περιοδικό
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
 Προαιρετικές εισφορές δεκτές

**Ή βιαστική προσευχή
 δέν έχει πνευματικό καρπό**

Σας έλέγχει ή συνείδηση, έπειδή κάνετε
 πολύ βιαστικά τήν προσευχή σας.

Καί είναι εύλογο. Γιατί ύπακούτε στον
 έχθρο; Έκεινος είναι πού σας παρακινεί:
 «Γρήγορα... πιά γρήγορα...». Ή βιαστική
 προσευχή δέν έχει πνευματικό καρπό. Βάλ-
 τε, λοιπόν, κανόνα στον έαυτό σας νά μή
 βιάζεστε.

Νά προσεύχεστε έτσι, ώστε ούτε μιá
 λέξη νά μήν προφέρουν τά χείλη σας, πού νά
 μήν τήν κατανοεί ό νοῦς σας καί νά μήν τή
 βιώνει ή καρδιά σας.

Πρέπει νά ριχθεῖτε σ' αυτόν τόν άγώνα
 μέ αποφασιστικότητα στρατιωτική. Καί
 όταν ό έχθρος σας ψιθυρίζει, «Κάνε τούτο ή
 εκείνο», έσεῖς νά τού άποκρίνεστε: «Ξέρω τί
 δά κάνω. Δέν σέ χρειάζομαι. Φύγε από δώ!».

Τήν ψυχή τήν τρέφει μόνο ή προ-
 σευχή. Ή δική σας προσευχή, όμως,
 είναι έπιφανειακή, όχι ουσιαστική.

Γι' αυτό ή ψυχή σας μένει άνικα-
 νοποίητη, πεινασμένη ...

Άγιος Θεοφάνης ό Έγκλειστος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τά γιατί τής Άνάστασης.....	3
Γιατί τελούμε τά μνημόσυνα; Τί προσφέρουν στίς ψυχές τών νεκρών;.....	5
«Ζήτησον ειρήνην καί δίωξον αυτήν»	7
Πορεία πρós τό Πάσχα	10
Γιατί επιτρέπει ό Θεός στον διάβολο νά μάς πολεμά;.....	11
Κύριε μή μέ έλεήσεις	12
Έκτρώσεις, τό τελειωτικό χτύπημα	14
20 άπλοί τρόποι πρακτικής ταπεινώσης.....	17
Ή σελίδα του γεροντικού.....	18
Φωτογραφικά στιγμιότυπα	19
Τά Όνόματα του Ίησου Χριστού.....	20

Τά γιατί τῆς Ἀνάστασης

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Ἐπρεπε ν' ἀποδειχθεῖ ὅτι ὁ Χριστός πέθανε καί τάφηκε καί ἀναστήθηκε. Ἐ, λοιπόν, ὅλα αὐτά τά κατοχυρώνουν οἱ ἴδιοι οἱ ἐχθροί! Ἐφόσον ἔφραξαν μέ τό βράχο καί σφράγισαν καί φρούρησαν τόν τάφο, δέν ἦταν δυνατό νά γίνει καμιά κλοπή. Ἀφοῦ ὁμως, μολονότι δέν ἐγινε κλοπή, ὁ τάφος βρέθηκε ἄδειος, εἶναι ὀλοφάνερο καί ἀναντίρρητο πώς ὁ Χριστός ἀναστήθηκε. Εἶδες πώς, καί μὴ θέλοντας, στηρίζουν τήν ἀλήθεια; [...]

Ἄς ξαναρωτήσουμε τώρα τούς Ἑβραίους; Πώς ἔκλεψαν, ἀνόητοι, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ οἱ μαθητές; Ἐπειδή ἡ ἀλήθεια εἶναι λαμπρή καί ὀλοφάνερη, τό ἐβραϊκό ψέμα δέν μπορεῖ οὔτε σάν

σκιά νά σταθεῖ. Πῶς θά τό ἔκλεβαν; Πέστε μου! Μήπως δέν ἦταν σφραγισμένος ὁ τάφος; Δέν τόν ἔζωναν τόσοι φρουροί καί στρατιῶτες καί Ἰουδαῖοι, πού εἶχαν τήν ὑποψία καί ἀγρυπνοῦσαν καί πρόσεχαν;

Μά καί γιά ποιό λόγο θά τό ἔκλεβαν; Γιά νά πλάσουν τό δόγμα τῆς Ἀναστάσεως; Καί πῶς τούς ἤρθε νά πλάσουν κάτι τέτοιο αὐτοί, οἱ δειλοί; Καί πῶς κύλησαν τόν ἀσφαλισμένο βράχο; Πῶς ξέφυγαν ἀπό τόσους ἀγρυπνους καί ἄγριους φρουρούς;

Πρόσεξε ὁμως πώς, μέ ὅσα κάνουν οἱ Ἑβραῖοι, πιάνονται πάντα στά ἴδια τους τά δίχτυα. Νά, ἂν δέν πηγαιναν στόν Πιλάτο κι ἂν δέν ζητοῦσαν τήν

κουστωδία, πió εύκολα θά μπορούσαν νά λένε τέτοια ψέματα, οί αδιάντροποι. Μά τώρα όχι. (Υπήρχε ή κουστωδία. Κανείς δέν μπορούσε νά γλυτώσει απ' τήν άγρυπνη προσοχή της κι απ' τά ξίφη της). Κι έπειτα, γιατί νά μήν κλέψουν τό σώμα νωρίτερα; Ασφαλώς, άν είχαν σκοπό νά κάνουν κάτι τέτοιο, θά τό έκαναν όταν δέν υπήρχε ακόμα φρουρά στόν τάφο, τότε πού ήταν και ακίνδυνο και σίγουρο, δηλαδή τήν πρώτη νύχτα – γιατί τό Σάββατο πήγαν οί Έβραίοι στόν Πιλάτο και ζήτησαν τήν κουστωδία και φρούρησαν τόν τάφο, ένώ τήν πρώτη νύχτα δέν ήταν κανένας εκεί. Και, βέβαια, δέν τούς έμελε πού τά έκαναν αυτά σέ μέρα Σαββάτου, παρά τήν απαγόρευση του μωσαϊκού νόμου. Βλέπετε, μόνο ένα πράγμα είχαι στο νοϋ τους, τό πώς μέ κάθε πανουργία θά πετύχουν τό σκοπό τους. Αυτό όμως ήταν δείγμα τόσο έσχατης μωρίας όσο και συνταρακτικού φόβου. Γιατί, άραγε, τόν φοβούνταν νεκρό εκείνοι, πού Τόν έπιασαν ζωντανό; Άλλά ή πέτρα και ή σφραγίδα και ή φρουρά, πού δέν μόρεσαν νά Τόν κρατήσουν, τοποθετήθηκαν, για νά μάθουν οί Έβραίοι ότι μέ τή θέλησή Του έπαθε όσα έπαθε. Μέ όλα αυτά ένα μόνο έπιτυγχάνεται, κι έτσι νά πιστέψουν οί άνθρωποι στήν Άνάσταση. [...]

Ρωτάνε όμως πολλοί: Γιατί, μόλις αναστήθηκε, νά μή φανερωθεί άμέσως στους Ίουδαίους; Αυτός ό λόγος είναι περιττός. Άν υπήρχε έλπίδα νά τούς έλκύσει στήν πίστη, δέν θ' άμελοϋσε νά φανερωθεί σέ όλους. Τό ότι δέν υπήρχε όμως τέτοια έλπίδα, τό απέδειξε ή ανά-

σταση του Λαζάρου: Άν και ήταν ήδη τέσσερις μέρες νεκρός και είχε αρχίσει νά μυρίζει και νά σαπίζει, τόν άνέστησε μπροστά στά μάτια όλων. Ωστόσο, όχι μόνο δέν πίστεψαν, αλλά κι έξαγριώθηκαν έναντίον του Χριστού τόσο, πού ήθελαν νά σκοτώσουν και Αυτόν και τό Λάζαρο.

Άφού λοιπόν, όταν άνέστησε άλλον, όχι μόνο δέν πίστεψαν, αλλά και έξαγριώθηκαν έναντίον Του, άν τούς φανεωνόταν όταν αναστήθηκε ό ίδιος, δέν θά έξαγριώνονταν πολύ περισσότερο, τυφλωμένοι από τό μίσος και τήν άπιστία τους;

Άλλά για ν' άφοπλίσει τόν άπιστο από κάθε άμφιβολία, όχι μόνο σαραντα όλόκληρες μέρες έμφανίζοταν στους μαθητές Του, κι έτρωγε μάλιστα μαζί τους, αλλά παρουσιάστηκε και σέ πάνω από πεντακόσιους αδελφούς, δηλαδή σέ πλήθος όλόκληρο. Στο Θωμά μάλιστα, πού δυσπιστοϋσε, έδειξε τά σημάδια απ' τά καρφία και τό τραύμα απ' τή λόγχη.

Και γιατί, λένε, νά μήν κάνει μετά τήν Άνάστασή Του μεγάλα κι έντυπωσιακά θαύματα, αλλά μόνο έφαγε κι ήπιε; Γιατί ή ίδια ή Άνάσταση ήταν τό μέγιστο θαύμα, και ή πίο ισχυρή άπόδειξη τής Άναστάσεως ήταν ότι έφαγε και ήπιε.

Γιατί τελούμε τὰ μνημόσυνα; Τί προσφέρουν στὶς ψυχές τῶν νεκρῶν;

Ἀρχιμανδρίτου Ἀθιναγόρου Καραμαντζάνη

Τὰ ἐρωτήματα αὐτά ἀπασχολοῦν πολλοὺς Χριστιανούς. Καί εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημένα. Γιατί κάθε ὀρθόδοξος, τελῶντας τό μνημό-

σιννο κάποιου προσφιλοῦς του, ἐπιθυμῆ νά βεβαιωθεῖ, ἂν αὐτό πού κάνει ἔχει ἀντίκρου-

σμα καί ἂν μπορεῖ νά προκαλέσει εὐεργετικά ἀποτελέσματα στοὺς κεκοιμημένους.

Ἀπό τὴν ἀρχὴ πρέπει νά τονισθεῖ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν θεωρεῖ, τίς ἐπιμνημόσυνες δεήσεις, ὡς ἀπλές ἀναμνηστικές τελετές, ἢ ἀπλές κοινωνικές ὑποχρεώσεις τῶν ἐπιζώντων. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι χῶρος κοινωνίας καί ζωῆς καί ἐπομένως τὰ μνημόσυνα εἶναι πραγματική καί οὐσιαστική ἐπικοινωνία ἐν Χριστῷ ζώντων καί κεκοιμημένων, μέσω τῆς προσευχῆς καί μάλιστα τῆς θείας λειτουργίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας πιστεύει ὅτι ὁ θάνατος δέν ἀφανίζει τὴν προσωπική ὑπαρξὴ τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπομένως καί τοὺς φυσικούς ἢ πνευματικούς δεσμούς τῆς ἀγάπης μέ τοὺς ζῶντες. Ἡ ἀγάπη τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ὡς «σύνδεσμος τελειότητας» συνεχίζεται καί πέραν τοῦ τάφου καί μάλιστα θερμότερη καί καθαρότερη, ὡς ἀπαλλαγμένη τῶν ἀνθρώπινων μάταιων συμφερόντων. Οἱ ζῶντες στή γῆ καί οἱ ἀπελθόντες, διὰ τῆς πίστεως καί τοῦ θείου βαπτίσματος, ἀποτελοῦμε τὴν μία ἐπί γῆς στρατευόμενη καί ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία. «Ἐάν τε ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν» τονίζει κατηγορηματικά ὁ Ἄπ. Παῦλος, φανερώ-

νοντας τίς ἐπίγειες καί οὐράνιες διαστάσεις τῆς Ἐκκλησίας. Στὴν ἀγαπητική αὐτὴ ἐν Χριστῷ σχέση ζώντων καί τεθνεώτων κορυφαία θέση παίρνει ἡ

προσευχὴ ὑπὲρ ἀλλήλων. Ἐμεῖς προσευχοῦμαστε γι' αὐτοὺς καί ἐκεῖνοι γιὰ μᾶς. Ἡ προσευχὴ δέ αὐτὴ ἔχει καί τὴν ἐννοια τῆς ἀλληλοσυγχωρήσεως (π. Στανιλοάε). Προσευχόμαστε ὡς ἄτομα καί ὡς Ἐκκλησία γιὰ τοὺς νεκροὺς μας καί τοὺς συγχωροῦμε γιὰ ὅ,τι τυχόν μᾶς ἔχουν κάνει καί μέ αὐτό τὸν τρόπο τοὺς ζητοῦμε νά μᾶς συγχωρήσουν καί αὐτοί. Στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας προσευχοῦμαστε ὅλοι γιὰ ὅλους...

Γιὰ τό λόγο αὐτό, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία εὐθύς ἐξ ἀρχῆς καθιέρωσε εἰδικές προσευχές γιὰ τοὺς κεκοιμημένους καί ὄρισε σέ τακτές ἡμέρες νά τελοῦνται μνημόσυνα. Ἡ πράξη τῆς αὐτῆς στηρίζεται τόσο σέ μαρτυρίες τῆς Ἁγ. Γραφῆς, ὅσο καί σέ σαφὴ διδασκαλία τῶν θεόπνευστων Πατέρων.

Ἀπό τὴν Π. Διαθήκη πληροφοροῦμαστε ὅτι οἱ Ἰσραηλίτες παρεκάλεσαν τό Θεο νά συγχωρήσει τίς ἀνομιές τῶν προγόνων τους. Ὅταν δέ στοὺς χιτῶνες νεκρῶν Ἰσραηλιτῶν στρατιωτῶν, βρέθηκαν εἰδωλολατρικά φυλακτά, πρᾶγμα πού ἐθεωρεῖτο ἁμαρτία γιὰ ἓναν Ἰσραηλίτη, ὁ λαός προσευχήθηκε στό Θεο, γιὰ τίς ψυχές τῶν νεκρῶν αὐτῶν, ὅπως συγχωρηθεῖ τό ἁμάρτημά τους. Στὴν Κ. Διαθήκη ὁ Ἄπ. Παῦλος εὐχεται ὅπως ὁ Κύριος δώσει στόν πιστό Ὀνησιφόρο -πού ἦταν πλέον νεκρός- νά βρεῖ ἔλεος «παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ» (Β' Τιμ. 1).

Ἀποστολική διδασκαλία θεωροῦν καί οἱ Ἅγ. Πατέρες τὰ μνημόσυνα. Κατά τόν Ἱ. Χρυσόστομο οἱ προσευχές ὑπέρ τῶν κεκοιμημένων εἶναι καθορισμένες ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα διά τῶν Ἅγ. Ἀποστόλων. Ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης γράφει: «τίποτε δέν ἔχει παραδοθεῖ χωρίς λόγο καί χωρίς κέρδος ἀπό τούς κήρυκες καί μαθητές τοῦ Χριστοῦ καί ἔχει διατηρηθεῖ στή Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά πάντως εἶναι ἐπωφελές καί θεάρεστο, τό νά μνημονεύονται, κατά τήν διάρκεια τῆς θείας λειτουργίας, τά ὀνόματα ὅσων κοιμήθηκαν μέ ὀρθή πίστη». Ὁ Ἅγ. Δαμασκηνός θεωρεῖ τὰ μνημόσυνα ὡς «ἐπωφελῆ καί θεάρεστα καί πολύ ὠφέλιμα καί προσξενοῦν μεγάλη σωτηρία», οἱ δέ Ἀποστολικές Διαταγές συνιστοῦν νά ἐπιτελοῦμε μνημόσυνα «ἐν ψαλμοῖς καί ἀναγνώσει καί προσευχαῖς» τήν τρίτη, τήν ἐνάτη καί τήν τεσσαρακοστή ἡμέρα, καθώς καί ἐτήσια.

Ἀλλά τό ἐρώτημα εἶναι: ὠφελοῦνται οἱ νεκροί ἀπό τίς προσευχές μας; Καί τί εἶδους ὠφέλεια τούς προσγίνεται;

Ὁ Ἅγ. Κύριλλος Ἱεροσολύμων διακηρύσσει: «Πιστεύουμε ὅτι γίνεται μεγάλη ὠφέλεια στίς ψυχές γιά τίς ὁποῖες γίνεται ἡ δέση» καί μάλιστα καθ' ὄν χρόνο εἶναι ἐκτεθειμένη στήν Ἅγ. Τράπεζα «ἡ φρικωδέστατη δυσία». Τήν αὐτή δέση λαμβάνουν ὁμόφωνα καί ὅλοι οἱ ἄλλοι Πατέρες.

Εἶναι φανερό ὅτι οἱ ἐπιμνημόσυνες ἢ νεκρώσιμες προσευχές τῆς Ἐκκλησίας (τρισάγια, μνημόσυνα, κηδεῖες κ.λπ.) γίνονται ὑπέρ ἐκείνων, πού ἔφυγαν ἀπό τή ζωή αὐτή, σέ κοινωνία μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἄν καί ἁμαρτωλοί «ὡς σάρκα φοροῦντες καί τόν κόσμον οἰκοῦντες». Οἱ δεδηλωμένοι ἄθεοι ἢ οἱ αἰρετικοί καί ὅσοι ἐκούσια καί συνειδητά ἀποκόπτονται ἀπό τό Ἅγιο Σῶμα τῆς Ζωοποιοῦ Μπτέρας Ἐκκλησίας, παραμένοντες μέχρι θανάτου ἀμετανόητοι,

γνωρίζουμε ὅτι δέν μποροῦν νά ὠφεληθοῦν ἀπό τίς προσευχές αὐτές.

Ἡ Ἐκκλησία μας, βασιζόμενη στήν ἀπειρη εὐσπλαχνία καί φιλανθρωπία τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ, τόν ἱκετεύει νά παραβλέψει καί συγχωρήσει ὅλα ἐκεῖνα τά ἀνθρώπινα ὀλισθήματα καί παραπτώματα τά ὁποῖα κάποιος «ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διάνοια», «ἐξ ὑφαρπαγῆς ἢ ἐξ ἀμελείας, φθόνῳ καί σyneργείᾳ τοῦ Διαβόλου» διέπραξε καί γιά τά ὁποῖα, ἀπό ἀμέλεια καί ραθυμία δέν φρόντισε ἢ δέν πρόλαβε νά μετανοήσει πράττοντας «ἄξια τῆς μετανοίας ἔργα».

Και πιστεύει γιά τίς περιπτώσεις αὐτές βασίμως –χωρίς βέβαια νά προεξοφλεῖ καί τή βούληση τοῦ καρδιογνώστη καί δίκαιου Θεοῦ, συγχωροχάρτια ἢ Ὁρθοδοξία δέν ἔδωσε ποτέ– ὅτι οἱ ψυχές αἰσθάνονται τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί «ἀναπαύονται». Ὅταν μάλιστα ἡ προσφορά τῆς ἀναίμακτης θυσίας, συνοδεύεται καί ἀπό ἐλεημοσύνες καί ἀγαθοεργίες γιά τούς κεκοιμημένους, τότε, σύμφωνα πάντα μέ τή διδασκαλία τῶν Θεοφόρων Πατέρων μας, ἡ ὠφέλεια εἶναι μεγαλύτερη.

Παρά ταῦτα ἡ Ἐκκλησία μας δέν παύει νά τονίζει τήν ἀναγκαιότητα τῆς μετανοίας ἀπό τήν παροῦσα ζωή. «Μετανοεῖτε» «ἕως τό σήμερον καλεῖται». Γιατί «ἔρχεται νύξ, ὅτε οὐδεῖς δύναται» νά μετανοήσει. Ἡ μετάνοια γιά τή ζωή αὐτή εἶναι ἀσφαλῶς ἀκατανίκητη δύναμη, ἰκανή νά μεταβάλλει σέ ἁγίους καί τούς ἀγρίους. Ἐκεῖ ἐπάνω ὁμως φαίνεται ὅτι παύουν οἱ δυνατότητές της. Ἔτσι, στήν ἄλλη ζωή, δέν μπορεῖ ὁ καθένας νά βοηθήσει τόν ἑαυτό του. Ἡ δυνατότητα ὑπάρχει στήν προσευχή τῆς Ἐκκλησίας καί στό Αἷμα τοῦ Κυρίου πού χύθηκε γιά τή ζωή καί σωτηρία τοῦ κόσμου. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία δέν θά παύσει νά δέεται καί νά τελεῖ τὰ μνημόσυνα. Τόν τελικό ὁμως λόγο τόν ἀναθέτει στό Θεό.

«Ζήττησον εἰρήνην καὶ δίωξον αὐτήν»

Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Δ. Γκόλια

(Ὁμιλία στὸν Ἱ.Ν. Τιμίου Σταυροῦ Κατερίνης, κατὰ τὴν Ἑσπερινή
Προηγιασμένη Λειτουργία τῶν Τιμίων Δώρων, σὶς 24.4.2013).

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Σ' αὐτὴ τὴν τελευταία Ἑσπερινή Προηγιασμένη τῆς Μητροπόλεώς μας, καὶ εὕρισκόμενοι στὰ πρόθυρα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος, ἐπέλεξα νὰ ἀναφερθῶ σέ ἓνα ἀγαθὸ πού πρέπει νὰ ἔχουμε, καὶ ἡ Ἐκκλησία μας μέσα ἀπὸ τίς ἀκολουθίες ιδιαίτερα παρακαλεῖ γιὰ τὴν ἀπόκτησή του, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων κάνει ἀρκετές ἀναφορές, κυρίως μέσα ἀπὸ τοὺς Ψαλμούς τοῦ Δαυΐδ, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀγαθὸ τῆς εἰρήνης. Θὰ ἀκούσουμε χαρακτηριστικὰ κατὰ τὴ διανομή τοῦ ἀντιδώρου, στὸν 33ο Ψαλμό, «Ζήτησον εἰρήνην καὶ δίωξον αὐτήν».

Τί εἶναι ἀγαπητοὶ μου ἡ εἰρήνη; Ἡ εἰρήνη εἶναι ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεώς μας. Ἡ ψυχικὴ μας ἰσορροπία. Ἡ δωρεὰ ἐκείνη τὴν ὁποία πρὶν ἀπὸ τὸ πάθος Του, ἄφησε ὁ Κύριος στοὺς μαθητὲς Του, λέγοντας «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν» (Ἰωάν. 14', 27). Ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη δωρεὰ πού εὐχήθηκε στοὺς μαθητὲς Του μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του. «Ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς εἰρήνη ὑμῖν» (Ἰωάν. κ' 19).

Αὐτὴ τὴν εἰρήνην λοιπόν, συνεχίζει αἰῶνες τώρα νὰ εὐχεται ἡ Ἐκκλησία μας στὰ πιστὰ παιδιὰ Της, μέσα ἀπὸ τίς ἱερέες ἀκολουθίες. Πολλές φορές δέεται ὁ Διάκονος γι' αὐτὴν καὶ μᾶς εὐλογεῖ ὁ Ἱερέας λέγοντας «εἰρήνη πᾶσι». Καὶ εἶναι πράγματι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ νὰ προσευχηθούμε. Μόνο ἂν ἔχουμε εἰρήνη στὴν καρδιά μας εἴμαστε εὐτυχεῖς, νοιώθουμε εὐχάριστα καὶ χαιρόμαστε τὴ ζωὴ.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης, πλάσθηκε ἀπὸ τὸν

Θεὸ τῆς εἰρήνης μέ φύση εἰρηνική. Καὶ ἡ σχέση του μέ τὸν Δημιουργὸ του μέσα στὸν παράδεισο ἦταν ἀπόλυτα εἰρηνική. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν στιγμή πού σήκωσε σημαῖα ἀνταρσίας ἐναντίον του καὶ ἀντιστρατεύτηκε στὸ θέλημά του τὸ ἅγιο, διαταράχτηκε αὐτὴ ἡ ἀγαπητικὴ σχέση μαζί Του καὶ ἡ εἰρήνη φυγαδεύτηκε ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴν τὴν ἐπιαναφορά τῆς εἰρήνης στὴν ταραγμένη καρδιά τοῦ ἀνθρώπου πραγματοποιήσε ὁ Χριστὸς μας. Αὐτὸς «ἡ εἰρήνην ἡμῶν» ἤλθε στὴ γῆ καὶ ἀνέβηκε στὸν σταυρὸ καὶ ἔνωσε «τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα» καὶ «τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ ἔλυσε», καὶ ἐνῶ εἴχαμε καταντήσει ἐχθροὶ μέ τὸν Θεὸ ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας «κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ» (Ρωμ. ε' 10).

Ἔτσι, στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου ξαναβρίσκει ὁ ἄνθρωπος τὴ δυνατότητα ἐπιανασύνδεσης τοῦ

ἐαυτοῦ του μέ τόν δημιουργό του. Ἡ πηγή τῆς εἰρήνης, ὁ Κύριος, ἔρχεται τώρα καί προσφέρει τήν εἰρήνην στούς ἀνθρώπους, τήν δική Του εἰρήνη. «*Εἰρήνην τήν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, οὐ καθὼς ὁ κόσμος...*» (Ιωάν. 16' 27).

Ἄς δοῦμε τώρα πῶς ἐκφράζεται ἡ εἰρήνη τοῦ πιστοῦ σέ σχέση α) μέ τόν Θεό, β) μέ τούς συνανθρώπους μας καί γ) μέ τόν ἑαυτό μας.

Καί πρῶτα ἀπ' ὅλα μέ τόν Δημιουργό μας. Ὅπως γνωρίζουμε καί συχνά δυστυχῶς διαπιστώνουμε, ἡ ἁμαρτία εἶναι ἐκείνη πού διαταράσσει τίς σχέσεις μας μέ τόν Θεό. Ἐρχεται καί φονεύει τήν γαλήνη τῆς ψυχῆς μας. Μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τήν πηγή τῆς ζωῆς καί κάθε ἀγαθοῦ πού εἶναι ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος κατά τόν Ψαλμωδό, θεωρεῖται πάντα τόπος τῆς εἰρήνης. Ὅταν στρέψουμε τό πρόσωπό μας στόν Θεό, ὅλα ἡρεμοῦν καί ὅταν τό ἀποστρέψουμε, ὅλα ταρασσονται. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γράφει ὅτι τό ἀγαθό τῆς εἰρήνης πηγάζει ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα, τῆς ὁποίας γνώρισμα εἶναι ἡ εἰρηνική κατάσταση. Ἀλλά καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὀνομάστηκε «*Κύριος εἰρήνης*» (Β' Θεσ. γ' 16). «*Αὐτός ἐστίν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τά ἀμφοτέρα ἐν καί τό μεσότοικον τοῦ φραγμοῦ λύσας*» (Ἐφεσ. β' 14).

Κάθε φορά λοιπόν πού ἁμαρτάνουμε νοιώθουμε τύψεις. Ὑποφέρουμε. Ἀγωνιοῦμε. Μᾶς ἐλέγχει ἡ συνειδήσή μας. Καί νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό πού μᾶς ἔδωσε αὐτό τό δῶρο πού λέγεται συνείδηση. Γιατί εἶναι ἡ δική Του φωνή μέσα μας. Μπορεῖ στά μάτια τῶν συνανθρώπων μας νά φαίνομαστε ὠραῖοι καί χαμογελαστοί, ἀλλά ὁ ἐσωτερικός μας κόσμος νά εἶναι τρικυμισμένος καί νά μή βρίσκουμε πουθενά ἡρεμία.

Ἄς μὴν ἀπελπίζομαστε ὅμως ἀδελφοί. Ὁ Χριστιανός ξέρει τόν τρόπο καί ἔχει τό μέσον γιά νά ὀδηγηθεῖ στή λύτρωση ἀπό αὐτό τό πραγματικό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως. Καί ἡ θεραπεία βρίσκεται στό λουτρό τῆς μετανοίας. Στό Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Ἐκεῖ κάτω ἀπό τό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ μας, λουσμένοι στά δάκρυα τῆς μετανοίας

ας λαμβάνουμε τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας καί γαληνεύει ἡ συνειδήσή μας. Ὁ Κύριός μας πλήρωσε ἤδη μέ τό Αἷμα Του τά λύτρα τῶν ἁμαρτιῶν μας. Τόν εὐχαριστοῦμε γιά τή μεγάλη αὐτή δωρεά τῆς ἀγάπης Του καί μπορούμε πλέον καί πάλι νά ἀτενίζουμε τήν Εἰκόνα τῆς Ἁγίας Του Μορφῆς καί νά Τόν παρακαλοῦμε...

Σχετικά μέ τήν εἰρήνη πού πρέπει νά πρυτανεύει στίς σχέσεις μας μέ τούς συνανθρώπους μας, πρέπει νά ὁμολογήσουμε πῶς τά πράγματα δέν εἶναι κι ἐδῶ ὅπως θά ἔπρεπε. Πολλές φορές ἀκόμα καί οἱ «*δικοί μας*» ἄνθρωποι μᾶς προδίδουν. Εἶτε εἶναι οἰκεῖοι, φίλοι, συγγενεῖς, γείτονες, συνεργάτες, ἀκόμη καί εὐεργετημένοι ἀπό ἐμᾶς. Σάν μαχαιριές στήν καρδιά δεχομαστε τά λόγια ἢ τήν ἄπρεπη στάση τους. Ἐτσι ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος νά φυγαδευτεῖ ἡ εἰρήνη.

Ποιά πρέπει ἀλήθεια νά εἶναι ἡ στάση μας; Ὑπομονή, συγχωρητικότητα καί θερμή προσευχή. Αὐτή εἶναι ἡ στάση τοῦ σωστοῦ Χριστιανοῦ. Ὅπως κάνουμε λάθη ἐμεῖς, ἔτσι κάνουν καί οἱ ἄλλοι. Καί προσοχή. Ἄς μὴν εἴμαστε ἐγωιστές. Γιατί πολλές φορές ὁ ἄκρατος ἐγωισμός μας δέν ἐπιτρέπει τήν ἐπούλωση τέτοιων, τραυματικῶν ἴσως καταστάσεων, πυροδοτώντας καί νέες ἀντιμαχίες. Καί τό μυαλό μας τρέχει σέ σκέψεις... Καί ὁ ὕπνος δέν μᾶς πιάνει.... Καί νά προσευχηθοῦμε δυσκολευόμαστε. Ἡ ζωή μας τότε, σωστό μαρτύριο! Ἄς προσπαθοῦμε, ὅσο μπορούμε, νά εἴμαστε εἰρηνικοί μέ τούς γύρω μας. Μέ τήν ὅλη διαγωγή καί συμπεριφορά μας νά μὴν προκαλοῦμε ἔριδες, ἀλλά καί νά σβήνομε αὐτές πού ἄλλοι ἀνάβουν.

Χαρακτηριστική περίπτωση ἑνός Ἁγίου σύγχρονου Γέροντος ὁ ὁποῖος ἔχασε πρὸς στιγμὴν τήν εἰρήνην του εἶναι ὁ π. Ἐφραίμ Κατουνακιώτης. Κάποια ἡμέρα ἔπεσε σέ κατάκριση μέ κάποιο γείτονά του καί ὅταν ἐτοιμάστηκε γιά νά λειτουργήσει δέν μπορούσε νά πει τίς εὐχές. Ἐπικαλέστηκε πολλές φορές τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ ζητώντας συγχώρηση γιά τό ἀνθρώπινο ἀτόπημά του, καί μόνο τότε εἰρήνευσε ἡ καρδιά του. Καί ἂν ἔτσι εὐκόλα

φυγαδεύτηκε πρὸς στιγμήν ἢ εἰρήνην ἀπὸ τὸν Γέροντα Ἐφραίμ, τότε τί νά ποῦμε ἐμεῖς οἱ ἐλάχιστοι.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, ἀναφερόμενος στὸν Μακαρισμὸ περὶ εἰρηνοποιῶν, παρατηρεῖ ὅτι ἡ εἰρήνη ἀποτελεῖ τὴν ἀγαπητικὴν σχέσιν πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας, τὴν ὁποία καλούμαστε νά ἔχουμε πρωτίστως ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. Ἡ εἰρήνη, σύμφωνα μὲ τὸν ἴδιον πατέρα, «ἀφανισμό ποιεῖ τοῦ κακοῦ τῆ ἑαυτῆς παρουσίας» καὶ παρομοιάζεται μὲ τὴ δύναμιν πού ἔχει ἡ υγεία ἔναντι τῆς ἀσθενείας καὶ τὸ φῶς ἔναντι τοῦ σκότους, ἐνῶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀναφερόμενος στὸν ἴδιον μακαρισμὸ, σημειώνει ὅτι ἀπορρίπτεται ἡ δικόνοια μεταξὺ κάποιων προσώπων καὶ ἐπιζητεῖται ἡ συμφιλίωσις τῶν ἰδίων ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων, ὅταν ὑπάρχει μεταξὺ τους ἔχθρα.

Ἄν ἐγνώριζαν οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ κυβερνήτες τῶν λαῶν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, λέγει ὁ Ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης, δὲν θά ἔκαναν ποτέ πόλεμον. Ὁ πόλεμος προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Ὁ Κύριός μας ἐδημιούργησε κατὰ τὴν ἀγάπην Του καὶ μᾶς παρήγγειλε νά ζοῦμε μὲ ἀγάπην. Ἄν οἱ ἄρχοντες τηροῦσαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου καὶ ὁ λαὸς καὶ οἱ ὑπῆκοοι ὑπάκουαν μὲ ταπεινῶσιν, θά ὑπῆρχε μεγάλη εἰρήνη καὶ ἀγαλλίασις πάνω στὴ γῆ. Ἐξαιτίας ὅμως τῆς φιλαρχίας καὶ τῆς ἀνυπακοῆς τῶν ὑπερήφανων ὑποφέρει ὅλη ἡ οἰκουμένη...

Καὶ ἕνας Ἐπίσκοπος σημειώνει σχετικὰ: «Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔπαυσαν νά κτιζοῦν τεῖχην μεταξὺ τους... Ὅμως ὁ εἰρηνοποιὸς καὶ συμφιλιωτὴς Χριστὸς δὲν σταματᾷ τὸ ἔργον του. Εἴκοσι αἰῶνες τώρα, μὲ τὰ τρυπημένα του χέρια δὲν κάνει τίποτε ἄλλο, παρὰ γκρεμίζει τὰ τεῖχη καὶ συμφιλιώνει τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ τους καὶ μὲ τὸν Θεόν».

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰρήνην μὲ τὸν ἑαυτὸν μας, ἄν καὶ ἴσως φαίνεται παράλογον νά ἐρχόμαστε σὲ ἀντιπαράθεσιν μὲ τὸν ἑαυτὸν μας, ἐν τούτοις ὑπάρχουν πάντοτε ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι συνεχῶς παραπονοῦνται, μεμψιμοιροῦν, ταραζοῦνται, μελαγχολοῦν, καὶ σπανίως χαμογελοῦν.

Αὐτοὶ εἶναι πάντα ἀνικανοποίητοι. Ποτέ δὲν μένουσιν εὐχαριστημένοι. Ὑπάρχει πάντα ἕνας λόγος νά τοὺς ταραξοῖ. Καὶ τελικὰ κατανοοῦν δυστυχισμένοι καὶ ἄρρωστοι.

Εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι πίσω ἀπὸ μιά τέτοια κατάστασιν κρύβεται ἐγωισμὸς καὶ ὑπερηφάνεια. Πρέπει στ' ἀλήθειαν νά μάθουμε νά εἴμαστε ταπεινοί, ὀλιγαρκεῖς καὶ ἀπλοὶ γιὰ νά μπορούμε νά εἴμαστε εἰρηνικοί.

Ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου τουτου, διδάσκει ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ γύρω πράγματα, δηλαδὴ λέμε: Γιὰ νά εἶμαι καλά πρέπει ἡ οἰκογένειά μου νά εἶναι καλά, οἱ δουλειές μου νά εἶναι καλά, ἡ υγεία μου νά εἶναι καλά, ἡ πατρίδα μου νά εἶναι καλά, νά μὴν ἔχουμε πολέμους καὶ ἀκαταστασίες γιὰ νά εἶμαι καὶ ἐγὼ καλά. Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ὅμως δίδεται μέσα στὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Μπορεῖ ὅλα νά εἶναι χάλια καὶ ὅμως ἐσὺ νά ἔχεις εἰρήνην. Ὅχι ὅτι θά εἶσαι ἀναίσθητος, δὲν εἶναι ἡ νιρβάναν τῶν ἰνδῶν, ἄλλο πράγμα εἶναι ἐκεῖνο. Ἀλλὰ εἶναι μίαν εἰρήνην ἢ ὁποῖαν δὲν εἶναι ἀναίσθησις, ὄχι, εἶναι εὐαίσθησις. Εἶναι πόνος, εἶναι πάθος, ἀλλὰ εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι αὐτὴ ἡ αἴσθησις ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι παρὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πραγματικὰ τέκνον Θεοῦ καὶ βρῆκε αὐτὴν πληρότητα τῆς ὑπαρξῆς του.

Κλείνοντας ἀδελφοί μου τὸ μεγάλο αὐτὸ θέμα, πού τόσο σύντομα προσπαθήσαμε νά θίξουμε, δίνουμε τὸ λόγον στὸν Ἅγιον Νεκτάριον γιὰ νά μᾶς νουθετήσῃ. Ἡ εἰρήνη, κατὰ τὸν Ἅγιον, εἶναι τὸ θεμέλιον στὸ ὁποῖον στηρίζεται ὁ ἁγιασμὸς. Ὁ ἁγιασμὸς δὲν παραμένει σὲ ταραγμένη καὶ ὀργανισμένη καρδίαν. Ἡ ὀργή, ὅταν χρονίζει στὴν ψυχὴ, δημιουργεῖ τὴν ἔχθραν καὶ τὸ μῖσος ἔναντιόν τοῦ πλησίον. Γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἡ γρήγορη συμφιλίωσις μὲ τὸν ἀδελφόν μας, ὥστε νά μὴ στερηθοῦμε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ πού ἀγιάζει τὴν καρδίαν μας.

Ἐκεῖνος πού εἰρηνεύει μὲ τὸν ἑαυτὸν του, εἰρηνεύει καὶ μὲ τὸν πλησίον του, εἰρηνεύει καὶ μὲ τὸν Θεόν. Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι ἁγιασμένος, γιὰ τὸ ἴδιον ὁ Θεὸς κατοικεῖ μέσα του.

Εἴθε ἡ πολυπόθητὴ εἰρήνη νά βασιλεύει στὴς καρδιὰς ὅλων μας.

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

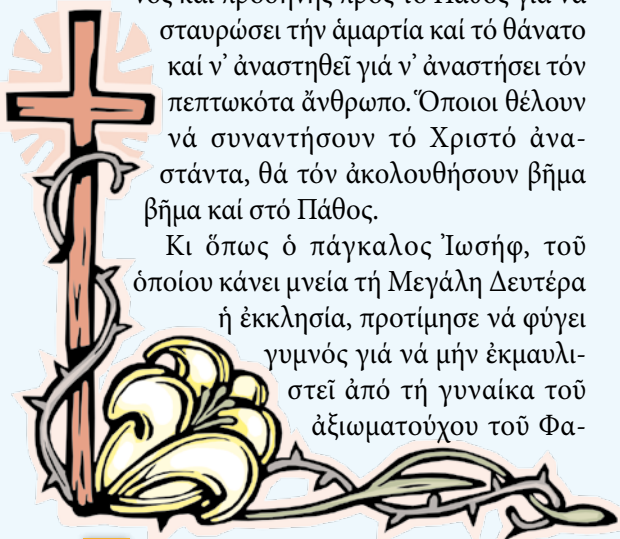
Φάνυς Κουντουριανού, Φιλολόγου

Ηλυτρωτική πορεία προς τό Πάσχα είναι συνάντηση με τόν άναστημένο Χριστό. Είναι συναίνεση του ανθρώπου να μεταμορφωθεί, να αποβάλει τά πάθη του, όταν έχει τήν ικανότητα να τά δει ότι υπάρχουν μέσα του, όταν μπορεί και τά “κατοπτρεί”, τόν έγωκεντρισμό, τήν αυτοαποθέωση, τό ναρκισσισμό, τήν τρυφηλότητα, τήν ύλοφροσύνη, τήν παντελή ύποδούλωση στις έπιθυμίες, τήν ύπεροψία... και να συμπορευθεί μαζί Του “κεκαθαρμένη διανοιά”, και να συσταυρωθεί και να νεκρωθεί γι’ Αυτόν “ταίς του βίου ήδοναίς”. Μόνο μ’ αυτούς τούς όρους μπορεί να γίνει ή σωτήρια συνάντηση και ό άνθρωπος να συζήσει και να συνανυψωθεί στην άνω Ίερουσαλήμ. Οί άνθρωποι συχνά παραμένουν μόνο στά έξωτερικά στοιχεία τής γιορτής, στά κόκκινα αυγά, στά τσουρέκια, στόν έπιτάφιο, στις στολισμένες λαμπάδες, στά βεγγαλικά. Κι έτσι χάνουν τήν ουσία, τόν ίδιο τό Χριστό, πού προσπερνά τις τιμές τής Κυριακής τών Βαΐων, όταν τό πλήθος άλάλαζε και τόν έπευφημούσε και τόν έρραινε, όταν τόν τιμούσε μετά βαΐων και κλάδων ως βασιλιά, και βαδίζει ταπεινός και προσηγής προς τό Πάθος για να

σταυρώσει τήν άμαρτία και τό θάνατο και ν’ αναστηθεί για ν’ αναστήσει τόν πεπτωκότα άνθρωπο. Όποιοι θέλουν να συναντήσουν τό Χριστό αναστάνα, θά τόν ακολουθήσουν βήμα βήμα και στό Πάθος.

Κι όπως ό πάγκαλος Ίωσήφ, του όποιου κάνει μνεία τή Μεγάλη Δευτέρα ή έκκλησία, προτίμησε να φύγει γυμνός για να μήν έκμαυλιστεί από τή γυναίκα του άξιωματούχου του Φα-

ρώ, έτσι κι αυτοί πού έπιθυμούν τή μεγάλη συνάντηση με τόν Ίησού, γυμνώνονται από τήν ύλόφρονη ζωή και τήν κοσμική αντίληψη, και αποδίδουν στό χρήμα, στις τιμές, στη δόξα, τήν έλάχιστη άξία πού έχουν, επειδή ή φιλαργυρία αποσπᾶ τόν έρωτα τής ψυχής προς τόν Ίησού και τόν μεταθέτει στους ύλικούς θησαυρούς. Από τόν Κτίστη στά κτίσματα. Όσοι έπιθυμούν κοινωνία με τόν Χριστό παύουν να ένσαρκώνουν τό σύγχρονο Φαρισαίο, τόν ύποκριτή άνθρωπο, άφου ό ίδιος ό Χριστός στό ευαγγελικό ανάγνωσμα τής Μεγάλης Τρίτης, όπου στηλιτεύει με μεγάλη άυστηρότητα τούς Γραμματείς και τούς Φαρισαίους, κάνει σαφές ότι οι πόρνες και οι τελώνες μπορούν να σωθούν, να κερδίσουν τή βασιλεία τών ουρανών αλλά οι ύποκριτές όχι, καθώς είναι άνίκανοι να κατεβούν από τήν αυτοδικαίωσή τους, να δούν τήν πνευματική γύμνια τους και να μετανοήσουν. Η μετάνοια είναι ή πύλη πού οδηγεί στη συνάντηση με τόν άναστημένο Κύριο. Άν δέν κατοπτέψει πρώτα ή ψυχή τό βόρβορο πού λιμνάζει μέσα της, αν δέν προσκαλέσει τήν καθαρκτική δύναμη τής θείας Χάριτος αν δέν θεραπεύσει από τόν μολυσμό της, αν δέν σταυρώσει τό ναρκισσισμό και τή φιλαυτία του ό άνθρωπος στό σταυρό τής αγάπης για τόν πλησιον, δέν μπορεί να γίνει συνοδοιπόρος του. Βέβαια τις περισσότερες φορές αντί να σταυρώσει τόν έγωκεντρισμό του, σταυρώνει ξανά και ξανά Αυτόν πού θά τόν αναστήσει, τήν πηγή τής ζωής, κι ευτυχώς πού Έκείνος, πράος και ταπεινός και φωτεινός γεννιέται συνεχώς, πάσχει και σταυρώνεται και πεθαίνει και θάβεται κι ανασταίνεται διαρκώς για να μαλακώσει με τήν άπερινόητη αγάπη Του, τις άτσάλινες, πεπτωκότες ανθρώπινες καρδιές.

ΠΑΤΙ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ Ο ΘΕΟΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟ ΝΑ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΑ;

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς ἀπαριθμεῖ πέντε αἰτίες γιὰ τίς ὁποῖες παραχωρεῖ ὁ Θεός τή δυνατότητα στόν διάβολο νά πολεμᾷ τούς ἀνθρώπους:

Πρώτη αἰτία, εἶναι γιά νά μάθουμε νά διακρίνουμε τήν ἀρετήν ἀπό τήν κακίαν μέσα ἀπό τήν ἐμπειρία αὐτοῦ τοῦ πολέμου.

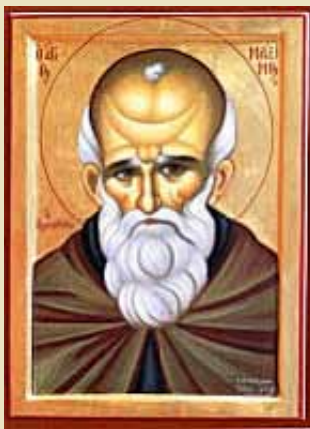
Δεύτερη αἰτία, εἶναι γιά νά «ἐξαναγκαστοῦμε» τρόπον τινά, νά προσκολληθοῦμε μέ βεβαιότητα καί ἀκλόνητα στήν ἀρετή.

Τρίτη αἰτία, γιά νά μὴν ὑπερηφανευόμαστε ὅταν προκόπτουμε στήν ἀρετή, ἀλλά νά συνειδητοποιήσουμε ἐκ τῆς ἐμπειρίας τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνα ὅτι κάθε προκοπή εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ.

Τέταρτη αἰτία, γιά νά ταπεινωθοῦμε καί γιά νά συνειδητοποιήσουμε καί μισήσουμε καί ὁμολογήσουμε (ἐξομολόγησις) καί ἐγκαταλείψουμε τίς ἀμαρτίες μας, πού γίνονται αἰτία πειρασμῶν.

Πέμπτη αἰτία, γιά νά μὴν ξεχάσουμε τήν ἰδική μας ἀσθένεια καί τήν τοῦ Θεοῦ δύναμη, ὅταν προοδεύοντας στόν πνευματικό ἀγῶνα ἀξιωθοῦμε καί φθάσουμε σέ κάποιαν ἀρετή.

Μέσα στίς πιό πάνω αἰτίες διαφαίνεται ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρός

τόν ἄνθρωπον. Ἄς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι καί οἱ θλίψεις καί οἱ πειρασμοί εἶναι δῶρα τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ γιὰ τί μέσα στίς δοκιμασίες αὐτές μποροῦμε –ἂν τό θελήσουμε– νά συναντήσουμε τόν πάσχοντα καί σταυρωμένο Χριστό μας, καί Αὐτός θά μᾶς ἀναστήσει στήν αἰώνια ζωή.

Σέ τελευταία ἀνάλυση, ὁ διάβολος μέ ὅλα τά τεχνάσματά του καί παρ' ὅλες τίς μηχανουργίες του ἐναντίον μας, ἐν τούτοις αὐτοκαταστρέφεται καί θριαμβεῦει ἡ θεία φιλανθρωπία! Ὅπως ἡ σταυρική παγίδα, πού ἔστησεν ὁ διάβολος στόν Χριστόν, ἀπέβη τελικά ἡ συντριβή τοῦ ἴδιου τοῦ διαβόλου καί ἡ νίκη τοῦ Ἰησοῦ, (γιά αὐτό καί ὁ Σταυρός εἶναι ἀπό τότε τό φοβερότερον ὄπλο κατά τοῦ διαβόλου), ἔτσι καί κάθε παγίδα πού στήνει ὁ διάβολος καί σέ μᾶς, μπορεῖ νά ἀποβῆ ἥττα τοῦ Σατανᾶ καί ἀφορμή γιά τή σωτηρία μας. Μέ μίαν ὁμως ἀπαραίτητη προϋπόθεση: ὅτι θά ἀντιμετωπίζουμε τούς ἐκάστοτε πειρασμούς μέ κόψιμο τοῦ δικοῦ μας θελήματος (δηλαδή τοῦ ἐγωισμοῦ μας) καί ὑπακοή «ἀνευ ὄρων» στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πηγή: Διαχρονικές Λυτρωτικές Ἀλήθειες, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη».

ΚΥΡΙΑ ΜΗ ΜΕ ΕΛΕΗΣΕΙΣ

Πρίν από πολλά χρόνια ζούσε σε κάποιο χωριό της πατρίδος μας ένας νέος, πού από μικρός είχε τον πόθο νά γίνει άσκητής. Ύπῆρχαν όμως κάποιες δυσκολίες: Ήταν άγράφματος, βραδύγλωσσος, λίγο βραδύνουσι καί μέ οικογενειακές υποχρεώσεις.

έλεπόν με», «Κύριε, έλεπόν με», «Κύριε, έλεπόν με» ή όσιακή του ψυχή πέταξε στον ούρανό.

Μετά τήν κοίμηση καί ταφή του Γέροντός του ό έν λόγω ύποτακτικός ζούσε πλέον όλομόναχος στό έρη-

μονήσι. Όμως στήν ήλικία των 40 περίπου έτών μπόρεσε νά πραγματοποιήσει τή κρυφή του άγία έπίθυμία. Έφυγε από τό χωριό του καί περιπλανώμενος από τόπου εις τόπο κατέληξε σε ένα έρημονήσι, όπου βρήκε ένα γέρο άσκητή πού του άνέπαινε τήν καρδιά καί έγινε ύποτακτικός του. Μέ έκπληξη λοιπόν παρατηρούσε ότι: όταν προσευχόταν ό Γέροντάς του έλαμπε όλόκληρος, καί ιδιαιτέρως όταν παρακλητικά καί μετά δακρύων έλεγε «Κύριε, έλεπόν με». Ό Γέρον-άσκητής ήταν καί αυτός άγράφματος, αλλά οι συμβουλές του ήταν πολύτιμες καί γεμάτες σοφία καί όλη του ή πνευματική προσπάθεια συγκεντρώνετο στό πώς νά μάθει νά προσεύχεται καί ό ύποτακτικός του μέ τό «Κύριε, έλεπόν με».

Τήν τελευταία ήμέρα της ζωής του ό Γέροντας άσκητής χάρισε στον ύποτακτικό του τό τρίχινο μισοτριμμένο ράσο του, ξάπλωσε κάτω, έκανε τον σταυρό του καί λέγοντας τρεις φορές «Κύριε,

μονήσι ως άσκητής καί ήσυχαστής μέσα σε μία σπηλιά, ακολουθώντας τό ίδιο τυπικό προσευχής καί κανόνων πού παρέλαβε από τον Γέροντά του. Έτσι πέρασαν 30 όλόκληρα χρόνια, χωρίς νά δει ποτέ του άνθρωπο. Μέ τό πέρασμα όμως των έτών καί μέ τήν βραδύγλωσσία καί βραδύνοια πού τον διέκρινε, μπερδευε τά λόγια της Ευχής προσευχόμενος έλεγε «Κύριε, μή μέ έλεήσεις».

Η καρδιά του όμως ήταν δοσμένη όλόκληρη στον Θεό, για αυτό καί δάκρυα έτρεχαν άφθονα από τά γεροντικά του μάτια, όταν μέρα-νύχτα προσευχόταν μέ κατανύξη καί συντριβή, έπαναλαμβάνοντας χιλιάδες φορές τό «Κύριε, μή μέ έλεήσεις».

Κάποια άνοιξιάτικη μέρα ένα καράβι άραξε κοντά στό έρημονήσι. Ένας από τους έπιβάτες του ήταν καί ό έπίσκοπος της έπαρχίας εκείνης καί ό καπετάνιος για νά τον ξεκουράσει καί νά τον ευχαριστήσει τον πήρε μέ μία βάρκα καί πήγαν στό νησί για νά περπατήσουν.

Ἀντίκρυσαν ἐκεῖ ἕνα μονοπάτι τό ὁποῖο ἀκολούθησαν καί ἔφτασαν μπροστά σέ μιά σπηλιά ὅπου ἀπό μέσα ἄκουσαν τήν πονεμένη προσευχή τοῦ ἀσκητοῦ πού ἔλεγε συνεχῶς «Κύριε, μή μέ ἐλέησεις».

Προχώρησε ὁ ἐπίσκοπος καί εἶδε ἕνα σκελετωμένο γέροντα ἀσκητή, μέ μάτια βαδουλωμένα μέσα στίς κόγχες τους, νά εἶναι γονατιστός καί ὀλόλαμπρος, νά προσεύχεται καί νά κλαίει.

Ὁ δεσπότης μέ πολλή συστολή προσπάησε νά τοῦ πει ὅτι αὐτή ἡ προσευχή του δέν εἶναι σωστή καί πρέπει νά λείει «Κύριε, ἐλέησόν με».

Ταραχθῆκε ὁ ἀσκητής πιστεύοντας, ὅτι 30 τόσα χρόνια ἔκανε κακό στή ψυχή του καί ξέσπασε σέ κλάμματα ἰκετεύοντας τόν ἐπίσκοπο νά τόν μάθει νά λείει σωστά τήν προσευχή. Κι ἐκεῖνος μέ δέος προσπάησε γιά ἀρκετή ὥρα νά τοῦ «στρώσει» τή γλώσσα στό νά λείει «Κύριε, ἐλέησόν με».

Φεύγοντας ὁ ἐπίσκοπος τόν συνόδευσε ὁ ἀσκητής μέχρι τήν ἀκροθαλασσιά, ἐπαναλαμβάνοντας μαζί του τό «Κύριε, ἐλέησόν με», γιά νά μήν τό ξεχάσει.

Το καράβι ἔφυγε καί ὁ ἀσκητής τό

παρακολουθοῦσε μέ τό βλέμμα του λέγοντας συνεχῶς «Κύριε, ἐλέησόν με».

Δεν πέρασαν πέντε λεπτά καί ὁ ἐρημίτης ξέχασε τό «Κύριε, ἐλέησόν με», σάστισε καί ζαλίστηκε!!!

– Καί τώρα τί θά γίνω; καί ξέσπασε σέ δάκρυα. Στήν ἀπελπισία του πετάει στήν θάλασσα τό κουρελιασμένο ράσο του καί βαδίζει πάνω σέ αὐτό πρὸς τό καράβι.

– Φάντασμα, φάντασμα...! φώναζαν τρομαγμένοι οἱ ναῦτες. Μέ τίς φωνές ἀνέβηκε ὁ δεσπότης στό κατὰστρομα καί εἶδε τόν ἀσκητή νά τοῦ φωνάζει:

– Τί νά λέω; Τί νά λέω δεσπότη μου;

Και ἐκεῖνος μέ συγκίνηση τοῦ ἀπάντησε:

– Ὅτι ἔλεγες νά λές παιδί μου! Αὐτή εἶναι ἡ καλύτερη προσευχή γιά τήν ψυχή σου. Συγχώρεσέ με καί κάνε καί γιά μένα ἕνα σταυρό!

(Μητροπολίτου Χίου Παντελεήμονος Φωστίνη, (διασκευή ἀπό) Τό βιβλίό τῆς ζωῆς, τ. Α', Πειραιάς 1987, σελ. 25.

Πρωτοπρεσβύτερου Στέφανου Κ. Ἀναγνωστόπουλου Ἡ "Εὐχή" μέσα στόν κόσμο Πειραιάς 2007 σελίδες 20-22).

ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ, ΤΟ ΤΕΛΕΙΩΤΙΚΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

Αρχιμανδρίτου Έφραϊμ,

Προηγούμενου Ί. Μ. Φιλοθέου Αγίου Όρους

Αγαπητά μου παιδιά,

Σήμερα ή γη μας ποτίζεται συνεχώς από πολύ αίμα, από τούς πολέμους και τόσα άλλα πού συμβαίνουν. Ποτίζεται όμως και μέ άθωότερο αίμα από τό του Άβελ, και τό αίμα αυτό είναι τής βρεφοκτονίας. Είναι τό αίμα τών άθών βρεφών, τών άπροστάτευτων ύπάρξεων, τό όποϊον χύνεται από τίς ίδιες τίς μητέρες των.

Όλα τά ιατρεία κι όλα τά μαιευτήρια έχουν γίνει σφαγεία του Ήρώδου. Έκατομμύρια, έκατομμύρια βρέφη σ' όλον τόν κόσμο έχουν πεταχθή στους ντενεκέδες τών σκουπιδιών και στους ύπονόμους. Μήτε τά γατάκια δέν πετούν έτσι. Όπως γνωρίζουμε αυτός ό φονιάς, ό γιατρός, ό μαιευτήρ μέ τό νυστέρι του σκοτώνει τό βρέφος μέσα στην μήτρα –όπως έχουμε δη σέ ταινία– και μετά μέ τό εργαλείο του σπάζει, θραύει τό κεφαλάκι του παιδιού και τό βγάζει. Και ή μητέρα δέν βλέπει τίποτε και πολύ ήσυχη άναχωρεί για τό σπίτι της...

Βλέπετε πόσο τραγική είναι ή έκτρωσις, πόσο μεγάλο έγκλημα είναι!

Θά πρέπει λοιπόν νά σταματήσει. Οί άθώες αυτές ύπάρξεις δέν πρέπει νά σκοτώνονται τόσο τραγικά και χωρίς έλεγχο συνειδήσεως, Έτσι μέ τόν άπλό λογισμό, ότι δέν μπορείς νά θρέψης άλλο παιδί. Κανονίζουμε δηλαδή έμεις, πώς θά μάς φερθή ό Θεός; Κανονίζουμε έμεις, αν θά μπορούσαμε ή όχι νά φέρουμε εις πέρας όσα παιδιά μάς δώση ό Θεός μέσα στην οικογένεια; Έμεις οί ίδιοι κανοναρχούμε τόν Θεό πώς θά μάς φερθή;

Τό έγκλημα αυτό παίρνει όλοένα και μεγαλύτερες διαστάσεις, επικίνδυνες και πρέπει επιτέλους νά συνειδητοποιήσουν οί γυναίκες πόσο φοβερό είναι και νά κάνουν έναν αγώνα νά τό σταματήσουν ή νά έμποδίσουν άλλες γυναίκες πού πρόκειται κατά διαβολική ένέργεια νά τό διαπράξουν. Γιατί συνήθως φθάνουν στό έγκλημα αυτό είτε από άγνοια είτε από πίεσι είτε από πάλη έσωτερική. Κυρίως συμβάλλει ή συνεργεία του διαβόλου μέ αιτίες και άστήρικτες δικαιολογίες και προφάσεις και άδυναμίες, όπως π.χ. δέν φθάνουν τά οικονομικά, μέ πιέζει ό άντρας μου, μου ήλθε ή ασθένεια κ.λπ. Από τήν άλλη πλευρά είναι και ή άγνοια και όλα αυτά τά εκμεταλλεύεται ό διάβολος και κατορθώνει νά παρασύρη τίς μητέρες σ' αυτό τό τραγικό άμάρτημα.

Δέν ξέρω, αν γνωρίζετε ότι αυτά τά παιδάκια, αυτά τά έμβρυα, αυτές οί ύπάρξεις δέν καταλήγουν στην άνυπαρξία μέ τήν έκτρωσι, αλλά τό κάθε έμβρυο είναι κι ένας τέλειος άνθρωπος, και μάλιστα στην ψυχή. Αυτά τά παιδάκια ζούν στον άλλο κόσμο, κι όπως καταλαβαίνετε τόσα εκατομμύρια παιδιά έχουν άποτελέσει έναν όλόκληρο στρατό στον ουρανό. Όλα αυτά διαμαρτύρονται· τό άθωο αίμα τους βοά προς τόν Θεό ότι άδικοσκοτώθηκαν και ότι δέν έλαβαν τό Άγιον Βάπτισμα, ότι δέν είναι Χριστιανοί Όρθόδοξοι. Και ή ευθύνη σέ ποιούς πηγαίνει; Τά εύκόλως έννοούμενα παραλείπονται· δίπλα στό αίμα αυτό πού χύνεται, στό «κομπιούτερ» του Θεού,

γράφεται «ἔγκλημα». Καί αυτό τό αίμα πῶς θά ξεπλυθῆ; Ὅταν λερώνεται κάποιος μέ τί καθαρίζεται; Μέ τό ὕδωρ, μέ τό νεράκι τό καθαρό. Κι ἐδῶ χρειάζεται ὕδωρ νά βγαίνει συνεχῶς ἀπό δύο βρῦσες, πού εἶναι τά δύο μάτια. Ἡ μετάνοια ἢ ἐσωτερική νά ἐξωτερικεῦται μέ μία ἀκένωτη πηγὴ δακρῶν ἐφ' ὄρου ζωῆς!

Βέβαια τό ἀμάρτημα συγχωρεῖται, ἀφ' ἧς στιγμῆς κατατεθῆ στήν Ἱερά, στήν παντοδύναμη Ἐξομολόγησι, ὅπου δέν μένει τίποτε ἀσυγχώρητο. Ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη καί «ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ» (Α' Ἰωάν. 4, 17). Εἶναι ὅμως καί δικαιοσύνη. Γι' αὐτό οἱ γυναῖκες

πού ἔχουν κάνει αὐτό τό ἀμάρτημα, ἄς μὴν ἐπαναυῶνται ὅτι ἐξομολογήθηκαν τίς ἐκτρώσεις, πού ἔχουν ἤδη κάνει. Θά πρέπει σέ ὅλη τους τήν ζωή νά χύνουν δάκρυα μετανοίας. Πολλές ἀπ' αὐτές νοιώθουν ἀνικανοποίητες καί-τοι ἐξομολογήθηκαν. Γιατί; Διότι ἀκόμη δέν μετενόησαν ἐσωτερικά, δέν ἔχυσαν τό ἀναλογοῦν δάκρυον, τό ὅποῖον θά ξεπλύνῃ τό αίμα τῆς ἐκτρώσεως ἢ τῶν ἐκτρώσεων. Ἡ μετάνοια εἶναι πολύ μεγάλη, ἀπέραντη. Ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης καί τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτό τό «ζῆν», τό ὅτι ζεῖ ὁ ἄνθρωπος καί μετὰ τό ἔγκλημα. Ζεῖ καί αὐτό σημαίνει ὅτι τόν περιμένει ὁ Θεός, κι ἀφοῦ τόν περιμένει δέν πρέπει νά χάσῃ τήν εὐκαιρία, πρέπει νά τήν ἐκμεταλλευθῆ.

Και ὁ κανόνας τοῦ πνευματικοῦ συγκριτικά μέ τό πολύ σοβαρό αὐτό ἀμάρτημα καί εἰδικό ἔγκλημα, χρήζει ἰδιαιτέρας προ-

σοχῆς. Ὁ κανόνας βοηθαίει στήν θεραπεία τῆς ψυχῆς, ἀλλά, ὅπως εἶπαμε, θά πρέπει νά ἀνοίξουν καί οἱ βρῦσες τῶν δακρῶν, πού θά ξεπλύνουν τά αίματα τῆς ἐκτρώσεως, γιά νά μπορέσῃ κατόπιν ὁ ἄνθρωπος νά αισθανθῆ κοινωνία μέ τόν Θεό. Δέν φθάνει, λοιπόν, μόνον ἡ ἐξομολόγησις. Αὐτό πού μετρά, αὐτό πού θά ἀλλάξῃ, πού θά ἀλλοιώσῃ τήν καρδιά τοῦ Θεοῦ, τήν πικραμένη καί φαρμακωμένη, πού θά τήν ἐπαναφέρῃ, ὅπως ἦταν πρὶν ἀμαρτήσῃ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι οἱ δύο βρῦσες τῶν ματιῶν του, πού θά ρέουν δάκρυα μετανοίας. Θά πρέπει, πρὶν φύγουμε ἀπ' αὐτήν τήν ζωή, νά ἔχουμε ἀλλάξει τήν καρδιά τοῦ Θεοῦ.

Θά σᾶς ἀναφέρω ἓνα ἀπλό παράδειγμα: Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ἓνα παιδί λύπησε τήν μητέρα του μέ μιὰ παρακοή, μιὰ ἀσέβεια. Ὅταν ἐπιστρέψῃ αὐτό τό παιδί, καί τῆς πῆ:

«Συγγνώμη, μητέρα, γι' αὐτό πού ἔκανα· δέν θά τό ξανακάνω», ἡ μητέρα θά ἀπαντήσῃ: «Συγχωρεμένο νά εἶσαι καί μὴν τό ξανακάνῃς». Τήν συγχώρεσι τήν πῆρε. Ἄν ὅμως πέσῃ στήν ἀγκαλιά της κι ἀρχίσῃ νά κλαίῃ, νά ὀδύρεται, νά τήν παρακαλῆ καί νά τήν ἱκετεύῃ νά τοῦ δώσῃ ἀπό καρδιάς τήν συγγνώμη, τότε δέν θά μείνῃ ἡ ἐλάχιστη λύπη καί πικρία μέσα της γιά τό σφάλμα τοῦ παιδιοῦ. Αὐτό ἀκριβῶς συμβαίνει καί μέ τόν ἄνθρωπο, πού μετανοεῖ καί ἐπιστρέφει στόν Θεό μετὰ ἀπό ὅποιο-δήποτε ἀμάρτημα...

Ὅσον περισσότερο μετανοεῖ ὁ ἄνθρωπος, κι ὅσον περισσότερο χύνει δάκρυα μετανοίας, τόσον περισσότερο ἡ

καρδιά του Θεού αλλοιώνεται. Είς βάθος γίνεται ή καταλλαγή του Θεού μετά του άμαρτωλού ανθρώπου, και ιδιαίτερα στην περίπτωση αυτού του έγκλήματος της έκτρώσεως, όπου επιβάλλεται ή ροή των δακρύων να μη σταματήσει τό δάκρυ μέχρι τελευταίας αναπνοής... Γι' αυτό κι έμεις δεχόμεθα τούς πάντες σ' αυτό τό σωτήριο λουτρό, σ' αυτό τό λιμάνι πού λέγεται έξομολόγησις. Κι εκεί άράζει τό κάθε τσακισμένο καράβι από τίς φουρτούνες του ώκεανού. Είτε τό έχουν δειρει άνεμοι ή φουρτούνες ή ληστές, ό,τιδήποτε κι αν είναι αυτό, έρχεται και γωνιάζει σιγά - σιγά. Του έχουν φύγει τά κατάρτια, τά πανιά και τό μόνο πού περισώζεται είναι τό σκάφος, ό σκελετός. Και μπαίνει μέσα στά συνεργεία τά διορθωτικά, διορθώνονται όλα αυτά τά πράγματα και γίνεται πάλι καινούριο τό καράβι αυτό.

Έτσι μία ημέρα ήλθε ένα τέτοιο καρβοτσακισμένο πλάσμα· ήλθε μία γυναίκα στό μυστήριο -έγώ βέβαια τή λυπήθηκα τρομερά- και μου παρουσιάζει ή καημένη πενήντα έκτρώσεις! Βάλε τώρα τό γεγονός αυτό να τίθεται στην κρίσι του πνευματικού· πενήντα φόνοι παιδιών! Φυσικά έφ' όσον ό Θεός τήν έχει στην ζωή άκόμη, είναι έγγυησις του Θεού ότι τήν άνέχεται και τήν περιμένει, όποτε ποιός πνευματικός είναι εκείνος, ό όποιος θά τής φερθή κατ' άλλον τρόπον; Τήν πήρα βέβαια μέ πολλή στοργή, μέ πολλή αγάπη, προσπάθησα να τήν βολέψω και τής έδωσα εκείνο τό φάρμακο πού τής χρειαζότανε.

Σκεφθήτε πόσα χρόνια περάσανε· τήν βασάνιζε τό άμάρτημα αυτό και δέν είχε τήν τόλμη να τό πη! Και γύρισε πίσω μέ τήν έλπίδα τής σωτηρίας. Πόσο τρομερή είναι ή αγάπη του Θεού! Αλλά και ή χαρά των

Άγγέλων! «*Επί ενί άμαρτωλώ μετανοούντι μεγάλη χαρά γίνεται εν τω ουρανω*» (Λουκ. 15, 7). Δέν είναι μόνον τό ότι μετανοεί ό άνθρωπος και κλαίει και όδύρεται τήν κατάντια του και ό Θεός τόν σώζει, αλλά και ότι παραχρήμα γίνεται και στον ουρανό χαρά. Όλόκληρος ό ουρανός πανηγυρίζει και οι Άγγελοι ύμνούν και αινούν τόν Θεό για τήν σωτηρία μιās αθανάτου ψυχής!

«*Μακάριοι ών άφέθησαν αι άνομiai και ών έπεκαλύφθησαν αι άμαρτίαι*» (Ψαλμ. 31, 32)· δηλαδή είναι ευτυχής ό άνθρωπος, ό όποιος αξιώθηκε να συγχωρηθούν οι άμαρτίες του. Τί ευχαριστία να αποδώση κανείς στον Θεό! Σκέψου· εγώ να έχω ζήσει χίλια χρόνια, να έχω κάνει όλα τά έγκλήματα του μεγαλύτερου έγκληματία και τελικά να μέ φωτίση τό έλεος του Θεού, να επιστρέψω, για μία στιγμή να τά καταθέσω όλα και μέσα σε δύο λεπτά, σε λίγη ώρα να βρεθώ δίκαιος, να βρεθώ λουσμένος, να βρεθώ στους ουρανούς! Μά εκείνα τά χίλια χρόνια τί γίνονται; Πάνε εκείνα· μήν τά λογαριάζεις, δέν υπάρχουν τώρα, έχουν σβήσει, δέν ζητούνται αυτά πλέον, βγήκαν από τά κατάστιχα των δαιμόνων άμέσως, πάραντα! Είναι διαταγή του Θεού! Μέ τό κάθε άμάρτημα πού καταθέτεις, πατάει τό κουμπάκι του «κομπιούτερ», τάκ, άφεις! Τάκ, άφεις! Άφεις! Μέ άθροισμα από κάτω «μηδέν». Λευκό μητρώο! Ύστερα, είναι να μην προσκυνής αυτόν τόν Θεό, να μην πέσης κάτω και να κλαις από αγάπη και έρωτα και πόθον Θεού;...

Εύχομαι ή Χάρις του Άγίου Πνεύματος να μάς επισκιάζη όλους και να μάς διατηρή εν Χριστώ. Αμήν.

Από τό βιβλίο Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ,
έκδ. Ιεράς Μονής Φιλόθεου, Άγιον Όρος.

20 άπλοί τρόποι πρακτικῆς ταπεινώσης

1. Σέ ξέχασαν; Δέ σέ πήραν οὔτε ἕνα τηλέφωνο; Δέν πειράζει. Καί προπαντός μήν παραπονεῖσαι.
2. Σέ ἀδίκησαν; Ξέχασέ το.
3. Σέ περιφρόνησαν; Νά χαίρεσαι.
4. Σέ κατηγοροῦν; Μήν ἀντιλέγεις.
5. Σέ κοροϊδεύουν; Μήν ἀπαντᾶς.
6. Σέ βρίζουν; Σιωπή καί προσευχή.
7. Σοῦ ἀφαιροῦν τό λόγο; Σέ διακόπτουν; Μή λυπᾶσαι.
8. Σέ κακολογοῦν; Μήν ἀντιμάχεσαι.
9. Σοῦ μεταδίδουν εὐθύνες τά παιδιά σου; Οἱ συγγενεῖς σου, οἱ δικοί σου οἱ ἄνθρωποι; Μή διαμαρτύρεσαι.
10. Θυμώνουν μαζί σου; Νά παραμένεις ἤρεμος.
11. Σοῦ κλέβουν φανερά; Κάνε τόν τυφλό.
12. Σέ εἰρωνεύονται; Νά μακροθυμεῖς.
13. Δέν ἀκοῦνε τίς συμβουλές σου; Ἰδίως δέν ἀκοῦνε τίς συμβουλές σου τά παιδιά σου; Πέσε στά γόνατα καί κάνε προσευχή.
14. Ἐκνευρισμός στό ἀντρόγυνο; Ἐσύ φταῖς. Κι ἐσύ φταῖς. Ὅχι ὁ ἄλλος.
15. Ἐφταιξες; Ζήτησε συγγνώμη.
16. Δέν ἔφταιξες; Πάλι ζήτησε συγγνώμη.
17. Ἐχεις υἰγεία; Δόξαζε τόν Θεόν.
18. Ἐχεις ἀρρώστια; Ἐχεις καρκίνο, ταλαιπωρεῖσαι, ὑποφέρεις, βασανίζεσαι, πονᾶς; Δόξαζε τόν Θεόν.
19. Γκρίνια, ἀνεργία, φτώχεια μέσα στό σπίτι; Νήστευσε. Ἀγρύπνησε. Κάνε προσευχή.
20. Γιά ὅλους καί γιά ὅλα προσευχή. Πολλή προσευχή. Πολλή προσευχή. Νηστεία καί προσευχή διότι «τοῦτο τό γένος τῶν παθῶν καί τῶν δαιμόνων οὐκ ἐκπορεύεται παρά μόνο μέ νηστεία καί προσευχή».

«Εἶθε ἀδελφοί μου, νά ἀκολουθήσουμε ὅλοι μας, καί πρῶτος ἐγώ, τίς ταπεινές αὐτές συμβουλές, καί νά εἶστε βέβαιοι ὅτι θά σωθοῦμε.»

π. Στέφανος Ἀναγνωστόπουλος

Είπε ο άββās Ποιμήν:

«Όταν πρόκειται ένας άνθρωπος νά χτίσει σπίτι, πολλή εἶναι τά χρειαζόμενα πού συγκεντρώνει, γιά νά μπορέσει νά τό στήσει τό σπίτι, ἀλλά καί εἶδη διάφορα συγκεντρώνει, ἔτσι κι ἐμεῖς ἄς ἀποκτήσουμε λίγο, ἔστω, ἀπ' ὅλες τίς ἀρετές».

Εἶπε πάλι:

«Προσπάθησε ὅσο μπορεῖς νά μὴν κακομεταχειρισθεῖς γενικῶς κανένα, καί καθαρή κράτησε τήν καρδιά σου στίς σχέσεις σου μέ κάθε ἄνθρωπο».

Εἶπε ὁ άββās Παμβῶ:

«Ἐάν ἔχεις καρδιά, μπορεῖς νά σωθεῖς».

Εἶπε κάποιος Γέροντας:

«Ἔχε ἔτοιμο τό σπαθί σου γιά ἀγῶνα».

Καί ὁ ἀδελφός ἀπάντησε:

«Το θέλω ἀλλά δέν μ' ἀφήνουν τά πάθη».

Κι ὁ Γέροντας πρόσθεσε:

«Ἡ ἀγία Γραφή λέει: Ζήτησέ με, ὅταν θλίβεσαι, καί θά σέ ἀπαλλάξω καί θά μέ δοξάσεις. Νά ἐπικαλεῖσαι λοιπόν Αὐτόν καί θά σέ λυτρῶσει ἀπό κάθε πειρασμό».

Εἶπε πάλι κάποιος ἀπ' τοὺς Γέροντες:

«Ἐάν ὁ μέσα μας ἄνθρωπος εἶναι νηφάλιος, ἔχει τή δύναμη νά προστατεύσει καί τόν ἕξω ἄνθρωπο.

Ἐάν ὁμως λείπει ἡ ἐσωτερική προϋπόθεση ἄς φυλάξουμε μέ ὅση δύναμη ἔχουμε τή γλώσσα μας».

Εἶπε κάποιος Γέροντας:

«Εἴτε πέφτεις νά κοιμηθεῖς εἴτε σηκώνεσαι ἢ ὅτιδήποτε ἄλλο κάνεις, ἐάν ἔχεις τόν Θεό μπροστά στά μάτια σου, σέ καμιά περίπτωση δέν μπορεῖ νά σέ φοβίσει ὁ ἐχθρός καί ἐάν ὁ λογισμός μέ τόν τρόπο αὐτό μείνει σταθερά προσηλωμένος στόν Θεό, τότε καί ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ θά μείνει μέσα σ' αὐτόν».

Φωτογραφικά Στιγμιότυπα

19-1-2013. Κοπή πίτας Κοριτσιών Δημοτικού του Κατηχητικού Σχολείου μας.

21-1-2013. Ένοριακό προσκύνημα στον Ί. Ναό Αγίας Κυράνας, Όσσης Θεσ/νίκης.

2-3-2013. Αρχιερατική Θ. Λειτουργία επί τη εορτή του Αγίου Νικολάου του Πλανᾶ, ιεουργούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Τριπόλεως κ. Θεοφυλάκτου, στο Ίερό Παρεκκλήσιο του Αγίου Φανουρίου.

15-4-2013. Ένοριακό προσκύνημα στην Ί. Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Πανοράματος Θεσ/κης.

Τὰ Ὄνόματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Γιατί ὀνομάστηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστός «**Ὁδός**»;

Γιὰ νὰ μάθεις ὅτι δι' Αὐτοῦ ἀνεβαίνουμε πρὸς τὸν οὐράνιο Πατέρα μας.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Πέτρα**»;

Γιὰ νὰ μάθεις πόσο χρήσιμη ἀλλὰ καὶ πόσο δυνατὴ καὶ ἀκλόνητη εἶναι ἡ πίστη πρὸς Αὐτόν.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Θεμέλιος**»;

Γιὰ νὰ μάθεις ὅτι Αὐτός βαστάζει καὶ στηρίζει τὰ πάντα ὑλικά καὶ πνευματικά.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Ρίζα**»;

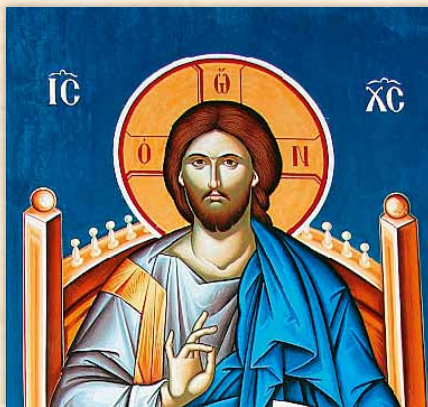
Γιὰ νὰ μάθεις ὅτι ἐνωμένοι μαζί Του καὶ παίρνοντας χυμούς πνευματικούς ἀπ' Αὐτόν ἀνθίζουμε καὶ καρποφοροῦμε πνευματικά.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Ποιμὴν**»;

Διότι Αὐτός μᾶς ποιμαίνει καὶ προνοεῖ γιὰ τὴν συντήρησή μας.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Πρόβατον**»;

Διότι θυσιάστηκε γιὰ μᾶς καὶ συγχωρέθηκαν δι' Αὐτοῦ οἱ ἁμαρτίες μας.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Ζωή**»;

Διότι ἐνῶ ἡμασταν νεκροὶ πνευματικῶς ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν, μᾶς ἀνέστησε μαζί Του.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Φῶς**»;

Γιατί μᾶς ἀπήλλαξε ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τῆς πλάνης.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Ἰμάτιον**»;

Διότι ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος ἐνδύθηκα πνευματικά Αὐτόν, ὅταν βαφτίστηκα σὲ τὸ ὄνομά του.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Τράπεζα**»;

Διότι τρώγω τὸ Σῶμα Του καὶ πίνω τὸ Αἷμα Του ὅταν συμμετέχω στὰ ἄχραντα μυστήρια.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Οἶκος**»;

Διότι διὰ μέσου τῶν ἱερῶν μυστηρίων κατοικῶ εἰς Αὐτόν.

Γιατί ὀνομάστηκε «**Ἐνοικος**»;

Διότι μέ τὴν Θεία Κοινωνία γίνομαι ναὸς καὶ κατοικία Του.

(Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου.

PG 52, 403).